

Arrest

nr. 179 242 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verblijft sedert 17 oktober 2001 bij haar zus in Nederland. Hij was bij zijn aankomst in Nederland tien jaar. Deze zus verkreeg het statuut van vluchteling.

Zij verkrijgt op grond van artikel 8 EVRM in functie van haar zus een tijdelijke verblijfsvergunning ingaand op 30 november 2008.

De zus van de verzoekende partij komt op 15 april 2011 naar België.

Op 18 juli 2014 vervoegt de verzoekende partij haar zus.

Op 5 februari 2016 dient de verzoekende partij een verblijfskaart in van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar zus.

Op 3 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2016 werd ingediend door:

<i>Naam: F.</i>	<i>Voorna(a)m(en): J.</i>	<i>Nationaliteit: Angola</i>
<i>Geboortedatum: 01.07.1991</i>	<i>Geboorteplaats: Luanda</i>	<i>Rr: (...)</i>
<i>Verblijvende te: (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Artikel 47/3 §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn zus M. A. geboren te Luanda op 10.05.1982 van Nederlandse nationaliteit. Ter staving van de aanvraag legde betrokkene de volgende documenten over: een declaragao n°1d dd 09.04.2007 opgesteld in het Portugeees zonder vertaling, documenten allerhande van de IND Nederland betreffende de asielaanvraag van de referentiepersoon en de procedure van betrokkene, bewijs van plaatsing van betrokkene en een evaluatieverslag betreffende deze plaatsing bij de referentiepersoon, loonfiches van de referentiepersoon bij GF dienstencheques van 10.2015 tot en met 01.2016.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan inderdaad worden vastgesteld dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de komst van de referentiepersoon naar België, lange tijd gezamenlijk gevestigd is geweest met de referentiepersoon en dit gedurende legaal verblijf. Echter, uit het dossier van de referentiepersoon blijkt dat zij reeds sinds 15.04.2011 in België haar gebruikelijke verblijfplaats had. Betrokkene werd pas voor het eerst aangemeld in België eind 2014. Derhalve is het redelijk te stellen dat betrokkene intussen tijd geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en derhalve art. 47/1, 2° niet meer kan worden toegepast, gezien de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst te ver in de tijd terug gaat.

Nergens uit het dossier blijkt dat art. 47/1, 2° van toepassing zou zijn omdat betrokkene ten laste was van in het land van herkomst of origine, in casu Nederland. Voor zover dit het geval is geweest, zou inderdaad kunnen gesteld worden dat betrokkene dit was als minderjarige tijdens zijn plaatsing (behoudens de plaatsingsvergoeding, die ter beschikking werd gesteld door de Nederlandse staat). Echter, sinds hij meerderjarig is en zeker sinds de referentiepersoon verhuisde naar België, kan niet worden aangenomen dat dit nog steeds het geval was. Uit geen van de voorgelegde documenten kan dit worden besloten. Uit geen van de voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene in Nederland onvermogen was zowel wat betreft inkomen als eigendom, noch dat hij financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België

Gezien op geen enkele wijze is voldaan aan de voorwaarden om overeenkomstig art. 47/1,2° het verblijfsrecht te kunnen erkennen, dient het verblijfsrecht aan betrokkene te worden geweigerd. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van *“schending van artikel 47/1, 47/2 en artikel 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "vreemdelingenwet"), artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie* en hun familieleden (hierna "burgerschapsrichtlijn"), en schending van de materiele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Pagina 2 van 11 uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Het middel luidt als volgt:

“Verwerende partij erkent dat op basis van de door verzoeker voorgelegde documenten kan worden vastgesteld dat verzoeker voorafgaandelijk aan de komst» van de referentiepersoon naar België, lange tijd gezamenlijk gevestigd is geweest met de referentiepersoon en dit gedurende legaal verblijf.

Verwerende partij besluit echter dat artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet meer kan worden toegepast gezien de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst te ver in de tijd teruggaat, nu de referentiepersoon sinds 15 april 2011 haar gebruikelijke verblijfplaats heeft in België, terwijl verzoeker pas voor het eerst werd aangemeld in België eind 2014, en verwerende partij uit dit gegeven besluit dat verzoeker in tussentijd geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

1. *Verzoeker betwist ten eerste dat hij in de periode dat zijn zus en België verbleef, en hij in Nederland bleef, om verder te studeren, geen deel uitmaakte van het gezin van de referentie persoon.*

De vraag of verzoeker deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon betreft een feitelijke situatie, die: moet worden beoordeeld in functie van alle elementen van het dossier.

Verwerende partij is er van op de hoogte dat verzoeker op zeer jonge leeftijd in de Europese Unie is toegekomen, dat; hij in Nederland van 2001 tot 2011 bij zijn zus verbleef en door haar werd opgevoed aangezien hij bij haar was geplaatst, en dat verzoeker sinds zijn aankomst in België opnieuw bij zijn zus inwoont.

Uit deze feitelijke situatie blijkt duidelijk dat verzoeker deel uitmaakt, en altijd deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het feit dat verzoeker gedurende zijn studies in Nederland bleef, terwijl zijn zus in België woonde doet geen afbreuk aan deze feitelijke gezinssituatie.

2. *Ten tweede motiveert de bestreden beslissing niet waarom het deel uitmaken van het gezin, dat verwerende partij interpreteert als gezamenlijk gevestigd zijn, te ver teruggaat in de tijd om toepassing te kunnen maken van artikel 47/1,2° vla de vreemdelingenwet.*

De materiële motiveringsplicht gebiedt nochtans dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële én formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zij hen blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossiers De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen

van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroeke 2002, randnummer. 19)".

Dat het deel uitmaken van het gezin, dat verwerende partij interpreteert als gezamenlijk gevestigd zijn, niet te ver mag teruggaan in de tijd om toepassing te kunnen maken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet blijkt evenmin uit een lezing van de relevante artikelen van de vreemdelingenwet. /

Artikel 47/1,2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2°de niet in artikel40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie:"

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij ^willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze bepalingen stellen op geen enkele manier op welk ogenblik het deel uitmaken van het gezin moet worden beoordeeld, maar enkel dat dit moet plaatshebben in het land van herkomst.

Verzoeker heeft duidelijk aangetoond dat hij in zijn land van herkomst, met name Nederland waar hij gedurende jaren verblijfsrecht genoot, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3. Aangezien de hierboven aangehaalde bepalingen een omzetting vormen van de Burgerschapsrichtlijn, kan voor hun correcte interpretatie verdere inspiratie worden gevonden bij de tekst van deze Burgerschapslijn, en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Zo is artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, tweede lid, sub a) van de Burgerschapsrichtlijn, dat lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen: ;

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van-herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie dié hét verblijfsrecht in eerste instantie geniet,

• of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Verder stelt artikel 3 Van de Burgerschapsrichtlijn dat het gastland di persoonlijke situatie nauwkeurig moet onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf moet motiveren.

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet is dan weer een omzetting van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, met als opschrift „Afgifte van de verblijfskaart", dat luidt:

„2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten: •

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, sub a, een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bil hem inwonen of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

In het arrest Rahman van 5 september 2015, C83/11 heeft het Hof van Justitie (Grote kamer) de inhoud Van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt, en verklaard voor recht als volgt:

1) Artikel 3, lid 2, van [de burgerschapsrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd:

dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;

dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte bewoordingen met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

2) Als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden “ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te inogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

3) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn > mgt de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

4) De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.

Het Hof van Justitie verduidelijkte in punt 1 aldus dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden. De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt het Hof dat lidstaten voorwaarden in hun wetgeving moeten invoeren aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen. Deze voorwaarden werden in België ingeschreven in artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De lidstaten beschikken volgens het Hof over een ruime beoordelingsmarge om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn* met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt”, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect beroven.

Daarnaast stel het Hof dat een aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (Zie hierover ook §25 van het arrest, waar het hof per analogie Verwijst naar arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. 1-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. 1-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. 1-4599, punten 100 tot en met 103).

Verder preciseert het Hof in punten 2 en 3 de inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden "ten laste" van een burger van de Unie te vallen. Verzoeker pretendeert echter niet onder de categorie van familieleden "ten laste" van een burger van de Unie te vallen, maar wel onder de categorie van familieleden die "inwonen bij" een burger van de Unie, zodat de preciseringen door het Hof gemaakt in punten 2 en 3 niet op hem van toepassing zijn.

Over de precieze inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden die "inwonen bij" een burger van de Unie te vallen, geef het Hof in zijn rechtspraak geen verdere verduidelijking. §

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager moet "inwonen bij" de referentiepersoon in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, om onder de categorie van familieleden die "inwonen bij" een burger van de Unie te vallen, geeft het Hof in de hierboven aangehaalde rechtspraak evenmin verdere precisering. ,

Toch kunnen in het arrest Rahman nuttige indicaties worden gevonden voor een correctie interpretatie van de categorie van familieleden die "inwonen bij" een burger van de Unie.

3.1. Zo moet er rekening gehouden worden met de algemene instructie die het Hof heeft gegeven dat de voorwaarden die worden gesteld verenigbaar moeten zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakelijkt“, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect mogen beroven.

Het is duidelijk dat de interpretatie die verwerende partij geeft aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet jo. artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn, deze bepalingen van hun nuttig effect beroven.

Zo deze bepalingen immers aldus worden geïnterpreteerd dat enkel familieleden die inwonen bij de referentiepersoon op het moment van de aanvraag (of vlak daarvoor) in aanmerking komen, wordt deze bepaling van haar nuttig effect ontnomen, nu familieleden die om welke reden (buiten hun wil) dan ook niet hun aanvraag gelijktijdig met de referentiepersoon indienen, definitief de mogelijkheid wordt ontnomen zich achteraf nog bij hun familielid in het gastland te vestigen, niettegenstaande hun gezinsleven door de tijdelijke scheiding niet is onderbroken.

In deze zin moet ook worden opgemerkt dat de verwoording van de bepaling van de Burgerschapsrichtlijn enigszins paradoxaal voorkomt nu deze spreekt van "in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet." Een letterlijke interpretatie van deze zinssnede zou inhouden dat het familielid in het land van herkomst (dus niet in het gastland) bij de referentiepersoon moet inwonen op hetzelfde moment dat de referentiepersoon al van het verblijfsrecht geniet in het gastland, en dus per definitie reeds in het gastland verblijft (en niet meer in het land van herkomst).

Zo uw Raad van oordeel zou zijn dat de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie onvoldoende duidelijkheid schept over de correcte interpretatie van categorie van familieleden die "inwonen bij" een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, komt het nuttig voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde te vernemen of, om als familielid dat "inwoont bij" een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, vereist is dat betrokkene bij de burger van de Unie inwoonde kort voordat of op het ogenblik dat hij verzoekt zich te mogen voegen bij de; burger van de Unie in het gastland. i

3.2. Verder moet er, analogie met hetgeen het Hof heeft gesteld in §32 van voornoemd arrest, op gewezen worden dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, "eenheid van het gezin in een verruimde, betekenis te handhaven door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

In § 23 van voormeld arrest heeft het Hof eveneens gesteld dat " In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de sraad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen."

Ook in de conclusie van advocaat-generaal Bot, wordt gesteld dat bij het bepalen of een verblijfsrecht wordt toegekend op grond van artikel 3 lid 2, rekening moet worden gehouden met de rechten verbonden aan het Unieburgerschap en met de bescherming van Het privé- en gezinsleven. Volgens de advocaat-generaal mogen lidstaten een dergelijk verblijfsrecht niet weigeren indien dit tot gevolg heeft dat de uitoefening van het recht van de betrokken burger van de Unie om "vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven op ongerechtvaardigde wijze wordt belemmerd of indien dit een onevenredige schending vormt van diens recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven (Zie conclusie van A-G Bot in zaak C-83/1 I(Rahman), punt 79).

Het is duidelijk dat verzoekers situatie aanleiding moet geven tot een ruime interpretatie van eenheid van gezin. Zo moet er rekening worden gehouden met het feit dat de graad van verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon zeer nauw is, nu zij niet enkel broer en zus zijn maar de referentiepersoon gedurende vele jaren ook de ouderlijke functie op zich heeft genomen. Verder moet in rekening worden gebracht dat verzoeker sinds zeer jonge leeftijd afhankelijk is van de referentiepersoon, en dat zij gedurende jaren behoorden tot hetzelfde huishouden.

Door de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet zodanig eng te interpreteren overschrijdt verwerende partij de grenzen van de in de Burgerschapsrichtlijn neergelegde beoordelingsmarge.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De ópgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 47/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) voor wat de weigering van verblijf betreft en artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De bestreden beslissing wijst erop dat wat de periode april 2011 tot eind 2014 geen bewijs wordt voorgelegd dat de verzoekende partij hetzij ten laste van haar referentiepersoon was hetzij in deze periode deel uitmaakte van het gezin. Verder wijst de bestreden beslissing erop dat het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Het is niet betwist dat de verzoekende partij zich beroept op artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet zodat in casu artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon en evenmin bewees dat zij deel uitmaakte van het gezin in de periode onmiddellijk voorafgaand aan de vervoeging met name sedert 15 april 2011.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ongetwijfeld deel uitmaakte van het gezin van de verzoekende partij sedert 2001 en vermoedelijk tot dat de zus van de verzoekende partij verhuisde naar België 15 april 2011. De verzoekende partij betwist niet dat zij pas haar zus in België vervoegde eind 2014. Uit geen enkel stuk dat de verzoekende partij voorlegde bij haar aanvraag blijkt dat in de periode van april 2011 tot einde 2014 de verzoekende partij nog ten laste was van haar zus. Het is niet betwist dat zij in deze periode niet samenwoonde met haar zus. Bijgevolg kon de verwerende partij op correcte en kennelijk redelijke wijze oordelen dat de verzoekende partij niet voldeed aan het bepaalde in artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij thans in het middel stelt dat zij wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de zus en inmiddels in Nederland studeerde kan de Raad enkel vaststellen dat van deze bewering geen enkel bewijsstuk werd overgemaakt, noch van de studies noch van het gegeven op welke wijze de toen reeds meerderjarige verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van de zus. Rekeninghoudend met de meerderjarigheid van de verzoekende partij kan de verwerende partij er niet

automatisch vanuit gaan dat zij een gezin vormde, ook in de periode 2011- 2014, met haar zus en dat de verzoekende partij nog steeds afhankelijk was, bijvoorbeeld omwille van studies. Uit de bestreden beslissing kan overigens niet worden afgeleid dat de verwerende partij eist dat er een gezamenlijke vestiging zou geweest zijn met de zus. Artikel 47/3, §2 bepaalt duidelijk dat of een deel uitmaken van het gezin dient bewezen te worden of een ten laste zijn. Indien de verzoekende partij in Nederland verbleef omwille van studies kan het voor de verzoekende partij niet moeilijk zijn te bewijzen dat de zus in haar onderhoud voorzorg. In casu ontbreekt evenwel elk bewijs over de activiteiten van de verzoekende partij in deze periode en elk bewijs over op welke wijze de verzoekende partij dan wel nog zou deel uitmaken van het gezin. Het is niet omdat gedurende lange jaren de verzoekende partij afhankelijk was en deel uitmaakte van het gezin van haar zus dat dergelijke situatie verder duurt bij haar meerderjarigheid. De verzoekende partij verwijst niet dienstig naar het arrest Rahman van 5 september 2015 van het Hof van Justitie nu zij niet aantoont dat zij in de jaren voorafgaandelijk aan de vervoeging in België meer bepaald sedert 2011 aantoont dat zij ten laste was van haar zus. De verwerende partij merkt terecht op in haar nota dat:

“Klaarblijkelijk gaat verzoeker eraan voorbij dat de verplichting in hoofde van de lidstaten, welke voortvloeit uit Richtlijn 2004/38 dd. 29.04.2004 van het Europees Parlement en de Raad, om de binnenkomst en het verblijf van familieleden van burgers van de Unie te vergemakkelijken, geenszins impliceert dat aan deze categorie van personen automatisch verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Daarbij benadrukt verweerder dat de artikel 3.2 van de eerder vermelde Richtlijn de voorwaarde dat verzoeker in het land van herkomst ten laste moet zijn van of moet inwonen bij de referentiepersoon, uitdrukkelijk vermeldt :

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of **inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet**, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”*

Er wordt nog benadrukt dat uit de Belgische bepalingen niet noodzakelijk een inwoning wordt vereist maar dat in casu elke indicatie van het deel uitmaken van het gezin van haar zus ontbreekt. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in de interpretatie die zij geeft aan de motieven van de bestreden beslissing. Zij leidt ten onrechte af dat de bestreden beslissing eist dat zij had moeten inwonen in het herkomstland op hetzelfde moment als de referentiepersoon een verblijfsrecht geniet in het gastland. Er weze nog opgemerkt dat de verzoekende partij evenmin aantoonde in voormelde periode nog te behoren tot het huishouden van haar zus. Zij bracht geen bijzondere feitelijke omstandigheden aan.

Waar de verzoekende partij meent dat de Raad een prejudiciële vraag dient te stellen acht de Raad deze niet nodig ter oplossing van het geschil.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Een schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Voorts kan de verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG aanvoeren, nu deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn niet correct zou zijn omgezet.

Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Het tweede middel luidt:

"TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM), en schending van de zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing houdt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten in:

"Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980:legaal verblijf in België is verstreken"

Bij het nemen van een dergelijke beslissing tot verwijdering is verwerende partij gehouden artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te respecteren:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verwerende partij heeft echter op geen enkele manier rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Door aldus te handelen schendt verwerende partij eveneens de hogere rechtsnorm van artikel 8 EVRM dat als volgt bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare 'Veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkómen van wanordelijkheden en< strafbare feiten, , de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM; waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of ér al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 2}).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van bet nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in' de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu kan aan het bestaan van een gezins- en familieleven tussen verzoeker en de referentiepersoon niet worden getwijfeld, nu zij broer en zus zijn, tot 2011 in Nederland samenwoonden waarbij de referentiepersoon als ouder van verzoeker fungeerde, en thans terug samenwonen in België.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, en verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven,' moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven. • -' /; In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan defair balance-toets.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM 'zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Raza t. Bulgarije, nr. 31465/08, il februari 2010.).

Er wordt in de beslissing helemaal niets vermeld over het gezinsleven dat verzoeker heeft met de referentiepersoon. Dit toont aan dat verwerende partij, die op de hoogte was van verzoekers' gezinsleven met zijn zus, er klaarblijkelijk totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoekers' gezinsleven met zijn zuspar, die legaal in België verblijft. Het onderzoek van verwerende partij gebeurde dan pok uiterst onzorgvuldig.

Zij schendt hierdoor duidelijk de; zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 en 13 EVRM.. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoeker met de referentiepersoon."

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol

kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De bestreden beslissing wijst erop dat er sinds de aankomst van de zus van de verzoekende partij in België redelijkerwijze moet vanuit gegaan worden dat de verzoekende partij geen deel meer uitmaakte van het gezin van haar zus. Dit is kennelijk redelijk gelet op de meerderjarigheid van de verzoekende partij en het gegeven dat geen enkel element voorgelegd door de verzoekende partij bij haar aanvraag een indicatie gaf van het tegendeel.

Ook in het middel beperkt de verzoekende partij zich tot een louter betoog en toont zij evenmin het bestaan van een actuele bijzondere afhankelijkheid aan. Het is ongetwijfeld zo dat er een bijzondere afhankelijkheid bestond voor de verzoekende partij in haar relatie met haar zus omdat deze als ouder gefungeerd heeft. Dit blijkt uit de overgelegde stukken. Evenwel na 2011 is er geen spoor te vinden in de overgemaakte stukken door de verzoekende partij van de evolutie en de thans bestaande banden tussen haar en haar zus. Gelet op deze vaststelling diende de verwerende partij niet meer te motiveren en/of te onderzoeken dan de vaststelling dat gelet op het gescheiden verblijf van de zus sedert 15 april 2011 tot eind 2014, de verzoekende partij gedurende deze jaren geen deel uitmaakte van het gezin. Thans toont de verzoekende partij haar afhankelijkheid die bijzonder moet zijn evenmin aan en wordt haar bewering dat zij wenst te studeren evenmin aannemelijk gemaakt, bij gebreke aan stukken. Het is niet omdat zussen en broers jaren hebben samengewoond, enige jaren gescheiden leven, er na een nieuwe samenwoning automatisch kan besloten worden dat deze zich opnieuw kunnen buigen op het bestaan van een beschermenswaardig gezin in de zin van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk. Evenmin is een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht voorhanden. De verzoekende partij heeft geen elementen betreffende haar actuele gezinsleven meegedeeld aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en elk gegeven over de periode april 2011 tot eind 2014 ontbreekt. Er wordt nog opgemerkt dat noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch artikel 8 EVRM een motiveringsplicht inhouden terwijl de bestreden beslissing stelt dat er niet is bewezen dat de verzoekende partij nog deel uitmaakte van het gezin in de recente periode voorafgaand aan de komst van de verzoekende partij naar België. Voorts heeft de verzoekende partij evenmin kenbaar gemaakt dat zij gezondheidsproblemen kent. Zij heeft geen kind.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het tweede middel ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN